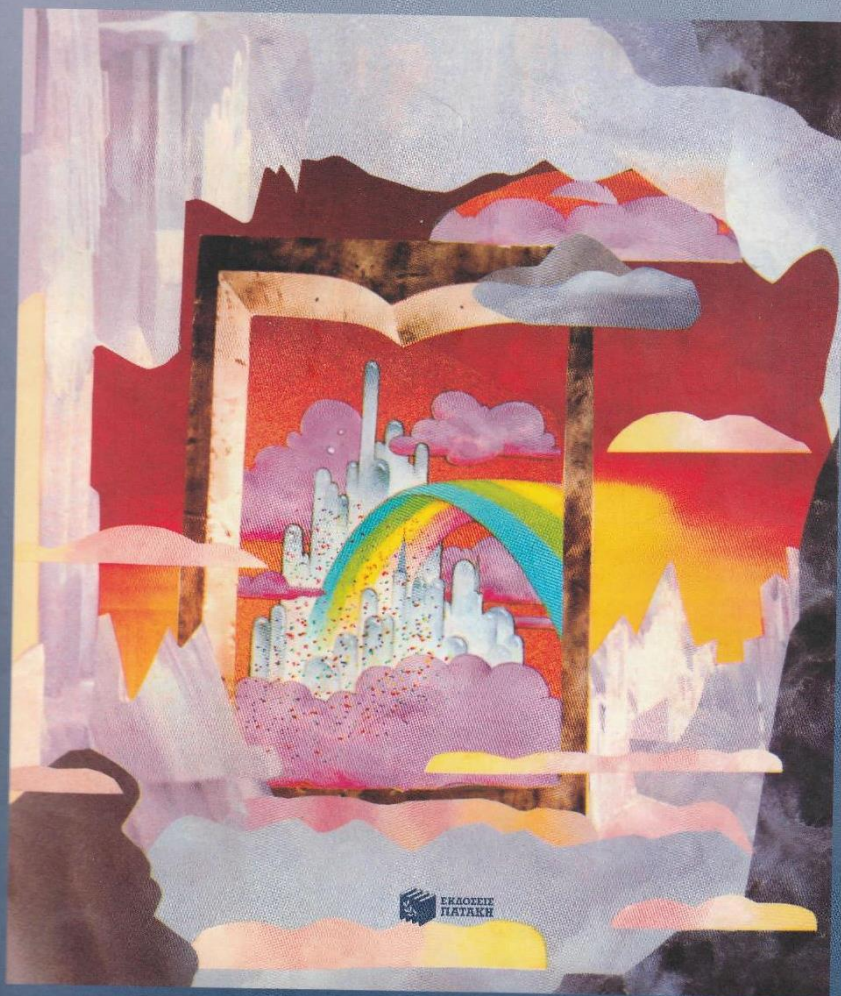

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΟΥΣ 12 ΜΗΝΕΣ

Λότη Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου

Τα παιδιά του Χειμώνα

Δεκέμβρης - Γενάρης - Φλεβάρης

Τα δώρα του Δεκέμβρη

Ο Χειμώνας και η γυναίκα του η Παγωνιά έλειπαν από τη χώρα του Χρόνου εννιά ολόκληρους μήνες, όταν ένα πρωί αποφάσισαν πια να γυρίσουν. Καβάλησαν, λοιπόν, ένα γκρίζο γρήγορο σύννεφο και ξεκίνησαν βιαστικά.

Είχαν λόγο σπουδαίο να βιάζονται. Η Παγωνιά περιμένε το τρίτο παιδί τους και δεν ήθελε να το γεννήσει στην ξενιτιά. Ταξίδεψαν, λοιπόν, ώρες και ώρες, έφτασαν στον τόπο τους και μόλις ξεπέξεψαν γεννήθηκε ο Δεκέμβρης.

Ήταν όμορφος μήνας το τελευταίο εγγόνι του Χρόνου. Το πρόσωπό του ήταν κατάλευκο, σαν τα χιόνια που απλώνονταν λίγο λίγο στη γη. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα, όπως τα κάρβουνα που είχαν οι άνθρωποι για τις σόμπες και τα μαγκάλια τους. Τα γκρίζα του μάτια έμοιαζαν με τα σύννεφα που πύκνωναν ολοένα στον ουρανό. Κι είχε μάγουλα ολοκόκκινα, λες κι ήταν δυο φλόγες απ' τη φωτιά που είχε αρχίσει να καίει στα παραγώνια.

Παρ' όλη την ομορφιά του Δεκέμβρη, ωστόσο, τ' αδέρφια του, ο Γενάρης και ο Φλεβάρης, δεν καταδέχονταν να παίξουν μαζί του.

— Είσαι μικρός, τον κοίταζαν με καταφρόνια. Εμείς μεγαλώσαμε πια. Δεν παίζουμε με μωρά...

Φουρκιζόταν, όταν τ' άκουγε αυτά ο Δεκέμβρης. «Εμένα δε μ' αγαπάει κανένας σε τούτο το σπίτι» έλεγε με το νου του. Η καρδιά του γέμιζε παράπονο και θυμό.

Άρπαζε τότε χούφτες χαλάζι και το έριχνε όπου έβρισκε, για να ξεσπάσει.

— Αν θέλεις να σ' αγαπάνε οι άλλοι, του έλεγε ο παππούς-Χρόνος, πρέπει πρώτα εσύ να τους αγαπάς.

Ο Δεκέμβρης δεν πίστευε του παππού του τα λόγια. Δεν καταλάβαινε γιατί δηλαδή έπρεπε ν' αγαπάει τ' αδέρφια του, αφού αυτά τον περιφρονούσαν;

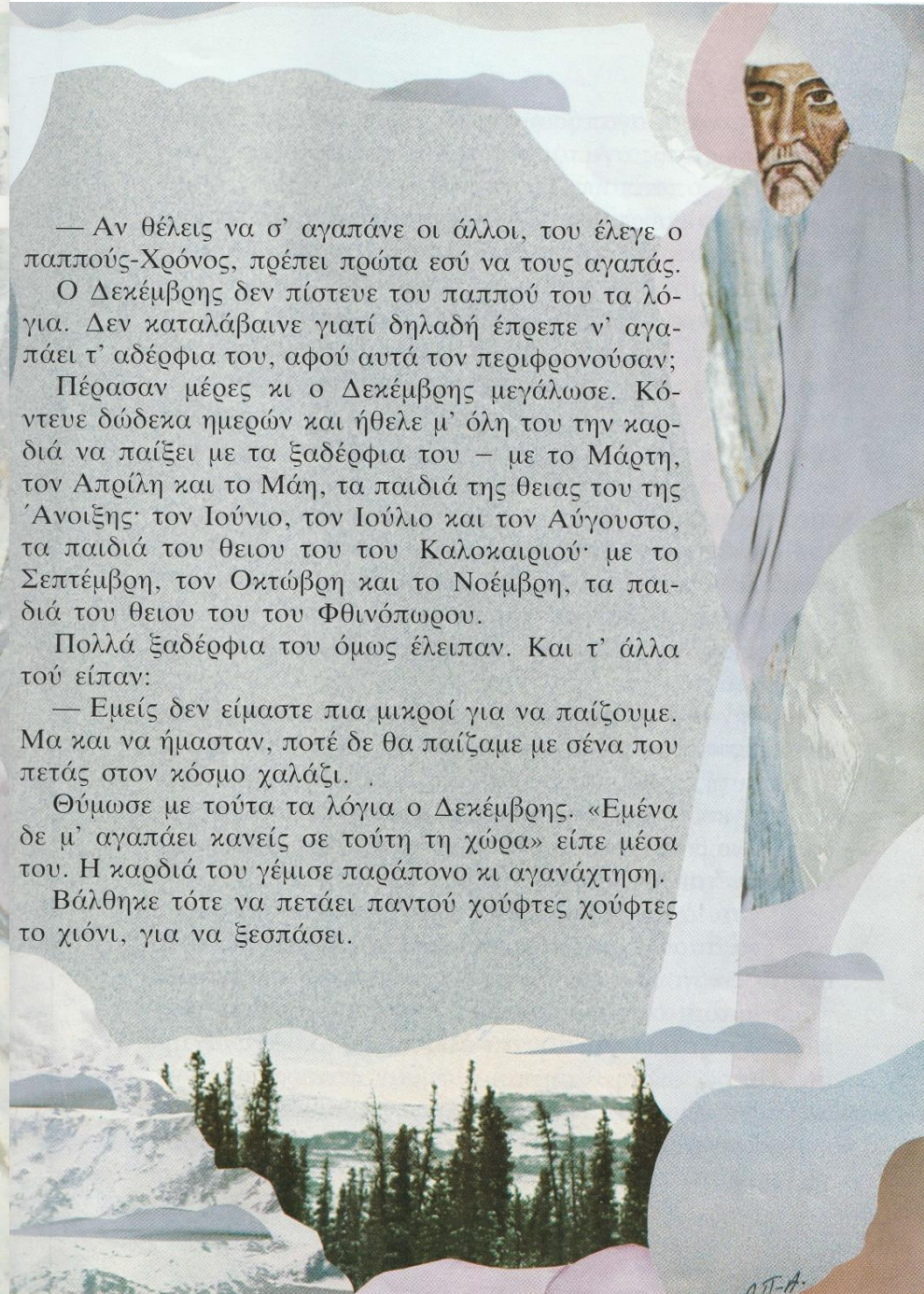
Πέρασαν μέρες κι ο Δεκέμβρης μεγάλωσε. Κόντευε δώδεκα ημερών και ήθελε μ' όλη του την καρδιά να παίξει με τα ξαδέρφια του — με το Μάρτη, τον Απρίλη και το Μάη, τα παιδιά της θειας του της 'Ανοιξης· τον Ιούνιο, τον Ιούλιο και τον Αύγουστο, τα παιδιά του θείου του του Καλοκαιριού· με το Σεπτέμβρη, τον Οκτώβρη και το Νοέμβρη, τα παιδιά του θείου του του Φθινόπωρου.

Πολλά ξαδέρφια του όμως έλειπαν. Και τ' άλλα τού είπαν:

— Εμείς δεν είμαστε πια μικροί για να παίζουμε. Μα και να ήμασταν, ποτέ δε θα παίζαμε με σένα που πετάς στον κόσμο χαλάζι.

Θύμωσε με τούτα τα λόγια ο Δεκέμβρης. «Εμένα δε μ' αγαπάει κανείς σε τούτη τη χώρα» είπε μέσα του. Η καρδιά του γέμισε παράπονο κι αγανάκτηση.

Βάλθηκε τότε να πετάει παντού χούφτες χούφτες το χιόνι, για να ξεσπάσει.

— Για να σ' αγαπήσουν οι άλλοι, πρέπει να δείξεις κι εσύ πως τους αγαπάς κι όχι να τους παιδεύεις, τον ορμήνεψε ο παππούς Χρόνος.

Όμως ο Δεκέμβρης δεν έδινε σημασία σε τέτοιες ορμήνιες. Γιατί ν' αγαπάει δηλαδή τα ξαδέρφια του, αφού δεν ερχόταν κανένα να παίξει μαζί του;

Πέρασαν κι άλλες μέρες κι ο Δεκέμβρης έγινε είκοσι δύο ημερών. Και τι δε θα έδινε τώρα, για να έχει μια καλή συντροφιά! Ήθελε να γνωρίσει την Ξαστεριά. Να μιλήσει με τη Λιακάδα. Να περπατήσει με τη Γαλήνη. Καμιά τους, όμως, δεν ήθελε κουβέντες μαζί του.

— Δε μας αρέσει η παρέα σου, του είπαν κι οι τρεις. Είσαι κρύος και παγώνεις τον κόσμο.

Πληγώθηκε ο Δεκέμβρης, όταν τις άκουσε. «Δε μ' αγαπάει κανένας εμένα σε τούτο τον κόσμο» μουρμούρισε. Η καρδιά του γέμισε πίκρα.

Σάρωσε τότε τα πάντα με μια χιονοθύελλα, για να ξεσπάσει.

— Την αγάπη τη γεννάει η αγάπη! του φώναξε δυνατά ο παππούς Χρόνος, για να τον ακούσει.

Κι αυτή τη φορά ο Δεκέμβρης, παρ' όλη την αντάρα και την κοσμοχαλασιά που είχε ξεσηκώσει, τον άκουσε. Μόνο που δεν μπορούσε να καταλάβει πώς τάχα να γεννιέται η αγάπη.

Όσπου έγινε είκοσι πέντε ημερών. Την ίδια νύχτα είδε ένα παράξενο όνειρο. Ένα πελώριο αστέρι, λέει, άρχισε ξάφνου να τον φωτίζει και να τον θερμαίνει. Η καρδιά του, σαν ώριμο ρόδι, άνοιξε κι έφυγαν από μέσα τρία στοιχεία, που τα έλεγαν Θυμό, Αγανάκτηση, Πίκρα... Στη θέση που άφησαν φανερώθηκε ένα παιδί νεογέννητο, που του μίλησε με καθάρια φωνή:

— Σου φέρνω αγάπη, του είπε. Πάρε και μοίρασέ τη σε όλους. Τούτο είναι το δώρο μου.

Και του έδωσε φως. Τόσο φως, που άστραψε ο ουρανός και ξύπνησε ο Δεκέμβρης. Άνοιξε σαστισμένος τα μάτια του και κατάλαβε πως είχε γίνει σίγουρα κάποιο θαύμα. Μέσα του ένιωθε μια επιθυμία βαθιά να χαρίσει κάτι σε όλους. Και τριγύρω βρήκε ό,τι ακριβώς χρειαζόταν, για να ετοιμάσει τα δώρα του.

Άρχισε, λοιπόν, από κείνα που θα έδινε στ' αδέρφια και στα ξαδέρφια του.

Έφτιαξε μια μπάλα σαν το φεγγάρι για το Γενάρη· ένα χαρταετό με ουρά συννεφένια για το Φλεβάρη· για το Μάρτη ένα πράσινο χαλάκι από χλόη· για τον Απρίλη ένα κόκκινο ψεύτικο αυγό· για το Μάη μια φορεσιά λουλουδένια να ταιριάζει με το στεφάνι του· για τον Ιούνιο ένα καινούριο μαγιό με αφρούς απ' τη θάλασσα· για τον Ιούλιο ένα δίσκο χρυσό από ηλιόφως με μουσική τζιτζικιών· για τον Αύγουστο ένα μαξιλάρι αφράτο από φεγγαρόφωτο· για το Σεπτέμβρη μια καινούρια στολή με φύλλα ξερά· για τον Οκτώβρη ένα σκαμνάκι αναπαυτικό από σύννεφο· για το Νοέμβρη ένα μαντίλι υφαντό από ηλιαχτίδες, να σκουπίζει τα μάτια της μάνας του της Βροχής.

Ετοίμασε ύστερα ένα σκουφάκι από χιόνι για τον πατέρα του το Χειμώνα κι ένα ζευγάρι γοβάκια κρυστάλλινα για τη μαμά του την Παγωνιά· ένα ξόμπλι με δροσοστάλες για τη θεία την Άνοιξη· ένα πουκάμισο αέρινο για το Καλοκαίρι· νερομπογιές από το ουράνιο τόξο για το θείο του το Φθινόπωρο, που ήταν ζωγράφος· λογής μικροδώρα για τους υπόλοιπους συγγενείς και τους φίλους· και τέλος ένα καινούριο ημερολόγιο με φύλλα χιονάτα για τον παππού του το Χρόνο.

Μια βδομάδα ολόκληρη δούλεψε ο Δεκέμβρης. Τα δώρα στο τέλος είχαν γίνει σωρός, ένας μεγάλος σωρός που τον έκανε να σαστίσει. Πώς θα τα κουβαλούσε

τώρα όλ' αυτά; Πώς θα κατάφερνε να τα μοιράσει; Νύχτα έφτασε και λύση δεν είχε βρει. «Εμένα κανέναν δε θα θελήσει να με βοηθήσει» αναστέναξε.

Επειδή, όμως, σαν γίνει ένα θαύμα, γίνονται ύστερα κι άλλα πολλά, να σου και φανερώθηκε ξάφνου μπροστά του ένας γέρος με άσπρα μαλιά, άσπρη γενειάδα, κόκκινη φορεσιά και μια μεγάλη σακούλα στην πλάτη.

— Είμαι ο Αϊ-Βασίλης, του είπε χωρίς να περιμένει να τον ρωτήσει ο Δεκέμβρης. Βάλε τα δώρα σου στη σακούλα και μη σε νοιάζει. Θα τα κουβαλήσω εγώ.

«Μα θα χωρέσουν;» πήγε να πει ο Δεκέμβρης. «Είναι πάρα πολλά! Ούτε πέντε σακούλια δε φτάνουν».

Επειδή, ωστόσο, σαν γίνουν ένα δυο θαύματα, έπειτα γίνονται αράδα, χώρεσαν όλα τα δώρα στη μία σακούλα. Μόνο που ο Δεκέμβρης γι' άλλο τώρα στενοχωριόταν.

«Τόσα δώρα πώς θα μπορέσει να τα μοιράσει; Πώς θα γίνει να γνωρίσει τους συγγενείς και τους φίλους; Πού θα τους βρει;» συλλογίστηκε.

— Είμαι ο Αϊ-Βασίλης, μην το ξεχνάς, του είπε πάλι εκείνος, λες και μάντεψε όσα του πέρασαν απ' το νου. Όλους τους ξέρω και όλους μπορώ να τους βρω. Άσε τα δώρα σου και μη σε νοιάζει. Θα με βοηθήσει ο παππούς σου ο Χρόνος να τα μοιράσουμε.

Μα ο Δεκέμβρης πάλι δε φάνηκε να ησυχάζει.

«Μέσα στη νύχτα πού θα τον βρει τον παππού μου;» αναρωτήθηκε. «Ύστερα ο παππούς μου είναι γέρος. Πώς θα κουβαλήσει όλα τούτα τα δώρα;»

Επειδή όμως, έτσι κι αρχίσουν τα θαύματα, δεν έχουν πια τελειωμό, να σου και φάνηκε να 'ρχεται ο Χρόνος μέσα στη νύχτα. Και το παράξενο ήταν πως δεν έμοιαζε διόλου για γέρος. Ήταν νέος, ένας Νέος Χρόνος όλο ζωή!

— Πάμε! φώναξε στον Αϊ-Βασίλη. Πάμε και μας περιμένει δουλειά πολλή. Στο δρόμο, για να μη νυστάξουμε από την κούραση, θα σου λέω ιστορίες και παραμύθια για τα δώδεκα εγγόνια μου, θα σου μιλάω για την αέρινη χώρα μου, που απλώνεται πάνω από τον αιθέρα και τυλίγει γύρω γύρω τη γη...

Και τότε, άλλο θαύμα ξανάγινε: Οι ιστορίες των δώδεκα μηνών άρχισαν πάλι από την αρχή...